

Sygn. akt VIII Ka 1072/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2013 r. sprawy T. G. obwinionego o czyn z art. 65§2 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 31 października 2012 r. (sygn. akt XIII W 1959/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30-zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

T. G. został obwiniony o to, że w dniu 09.04.2012 r. około godziny 01.30 w B. przy ul. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszom Policji informacji co do tożsamości własnej, tj. o wykroczenie z art. 65§2 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r w sprawie o sygn. akt XIII W 1959/12 uznał T. G. za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to na mocy art. 65§2 k.w. wymierzył karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych i zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony T. G.. W złożonej apelacji zakwestionował zarówno sposób procedowania Sądu I instancji wskazując, że podczas rozprawy został bezprawnie pozbawiony prawa głosu oraz możliwości złożenia wyjaśnień, jak i ustalenia faktyczne poczynione przez ten Sąd. Jednocześnie przedstawił własną wersję zdarzenia z dnia 09 kwietnia 2012 roku i ocenę pracy funkcjonariuszy policji, w tym pozostawienie bez konsekwencji złożonego na niego, a nieuzasadnionego „doniesienia” .

Na rozprawie apelacyjnej obwiniony poparł wniesioną apelację i wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew wywodom apelującego, Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia sprawy. Rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, z zachowaniem zasady bezstronności (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Sądowa ocena dowodów nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych, tj. takich, które miałyby wpływ na merytoryczną poprawność rozstrzygnięcia. Tym samym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.).

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym m.in. zeznań Ł. W. oraz wyjaśnień T. G. (nie przeczył temu, że nie udzielił interweniującym policjantom informacji co do własnej tożsamości), popełnienie przez obwinionego przypisanego mu wykroczenia z art. 65§2 k.w. nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., Prok.i Pr.-wkł. 2012/2/7, LEX nr 1101673, LEX nr 1101673) obywatel może odmówić podania danych osobowych bez konsekwencji prawnych jedynie wówczas, gdy funkcjonariusz policji żąda podania takich danych w sytuacji, gdy nie ma do tego podstawy prawnej. Ł. W. i B. P. zostali skierowani przez dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w B. na interwencję w związku ze zgłoszeniem awantury domowej (z użyciem niebezpiecznego narzędzia) przy ul. (...). Mieli więc prawo żądania od obwinionego, który przebywał w w/w mieszkaniu, udzielenia informacji co do jego tożsamości.

Z punktu widzenia odpowiedzialności za czyn z art. 65§2 k.k. nie ma znaczenia, kto złożył „doniesienie” do policji, czy było ono uzasadnione (wyjaśnienie tych kwestii wykracza poza ramy przedmiotowej sprawy) oraz, że obwiniony był zdenerwowany (z zeznań Ł. W. wynika, że zachowywał się wulgarnie, zwracając się do niego i koleżanki słowami „wypierdalać”).

Nieuprawnione są twierdzenia obwinionego, iż podczas rozprawy został bezprawnie pozbawiony prawa głosu i możliwości złożenia wyjaśnień. Zważywszy, że – jak wynika z protokołu rozprawy (k. 29v) – składał wyjaśnienia m.in. na okoliczności nie mające bezpośredniego związku ze stawianym mu zarzutem (na marginesie, podobny charakter mają argumenty apelacyjne).

Zgodnie z dyspozycją art. 366§1 k.p.k. Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej przebiegiem, bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Skoro obwiniony rozwodził się na okoliczności nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd pierwszej instancji słusznie pozbawił go prawa głosu.

Nie budzi zastrzeżeń orzeczona wobec T. G. kara, adekwatna do stopnia winy obwinionego i społecznej szkodliwości czynu. Mieści się ona w dolnych granicach ustawowe zagrożenia i z pewnością nie jest niewspółmierna, a zwłaszcza w stopniu rażącym (vide art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.).

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby spowodować zmianę bądź uchylenie zaskarżonego wyroku, należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach procesu orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).